

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **H. T. H. Y.**, narozena X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupena advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem náměstí Nad Štolou 3, 17034 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3. 2024, č. j. OAM-13993-12/PP-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2024, č. j. OAM-13993-12/PP-2023, kterým byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky (dále jen „ČR“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a výrokem II. byla podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

cizinců žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně se žalobou současně domáhala, aby jí byla přiznána náhrada nákladů soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobkyně v žalobě uvedla, že byla napadeným rozhodnutím žalovaného zkrácena na svých právech. Dle názoru žalobkyně žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti správního orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Žalovaný také dle žalobkyně opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Žalovaný rovněž dle jejího názoru porušil § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti a každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc. Žalovaný dle žalobkyně rovněž porušil § 2 správního řádu, § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobkyně namítala, že se žalovaný dopustil nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, když nedostatečně posoudil údajné závažné narušení veřejného pořádku. V tomto směru odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009, který se zabýval posouzením aplikace a interpretace neurčitého právního pojmu veřejný pořádek. Žalobkyně se domnívá, že veřejný pořádek je v kontextu tzv. cizineckého práva vymezen ve směrnici Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004 č. 2004/38/ES o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“) a v návazné judikatuře evropského soudního dvora. Dle čl. 27 odst. 2 směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí nejsou přípustná. V tomto směru odkázala žalobkyně na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011-85, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2023, č. j. 141 A 1/2022-45.
5. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že ke spáchání trestné činnosti došlo před více než 10 lety a již téměř 6 let je žalobkyně na svobodě, tudíž aktuálnost narušení veřejného pořádku je dle jejího názoru nulová. V současnosti se stará o potřeby svého manžela, který zajišťuje finanční prostředky pro chod rodiny. Od spáchání trestné činnosti, za kterou byla odsouzena žije beztrestně. Pokud se žalobkyně osvědčila, již to samo o sobě dokládá, že není dána aktuálnost jakéhokoli ohrožení veřejného pořádku z její strany. Žalovaný nezohlednil řádně vztah žalobkyně k rodinnému příslušníkovi, který je občanem České republiky.
6. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný nepřihlédl k zásadním faktorům svědčícím o nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí s ohledem na jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího manžela. Žalovaný totiž zcela pominul posuzování dopadu rozhodnutí do života manžela, ač právě posouzení dopadu do jeho života by dle žalobkyně mělo tvořit středobod celého rozhodnutí. Dle jejího názoru je žalobou napadené rozhodnutí v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a s článkem 8 Úmluvy (žalobkyně nespécifikovala o jako úmluvu se má jednat, pravděpodobně se jedná o Úmluvu o ochraně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

lidských práv a základních svobod – poznámka soudu). V tomto směru odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47.

7. Dále žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť správní orgán dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně. Zdůraznila, že zásah do soukromého a rodinného života je neurčitým právním pojmem a nikoli správním uvážením. V tomto směru odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34.
8. Žalobkyně zdůraznila, že má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má v České republice svého manžela, pana J. F., který je občanem České republiky. Žalobkyně žije na území České republiky již od roku 2010, tedy 14 let. Žije řádně se svým manželem, stará se o něj a mají šťastné manželství. Zamítnutí žádosti mělo fatální dopad do psychiky manžela, který se z důvodu svého zaměstnání nemůže odstěhovat do Vietnamu. Z uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že zamítnutím její žádosti byl nepřiměřeným způsobem zasažen soukromý a rodinný život celé rodiny.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

9. Žalovaný zrekapituloval pobytovou historii žalobkyně. Zdůraznil, že žalobkyni byla v minulosti několikrát stanovena lhůta k vycestování, kterou nerespektovala. Z toho důvodu je dle žalovaného zřejmé, že nedošlo k její úspěšné integraci, když opakovaně porušovala právní předpisy České republiky a nerespektovala rozhodnutí správních orgánů. Žalovaný trval na tom, že řádně vyhodnotil a zohlednil všechny rozhodné skutečnosti týkající se narušení veřejného pořádku ze stran žalobkyně. Následně se zabýval dopadem do jejího rodinného a soukromého života.
10. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně spáchala zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy jako členka organizované skupiny, za což jí byl udělen trest odnětí svobody v trvání čtyř let a trest propadnutí věci. Žalovaný uvedl, že přestože se žalobkyně po podmíněčném propuštění z výkonu trestu osvědčila, ke dni vydání rozhodnutí nebylo odsouzení zahlazeno a bylo vedeno v Rejstříku trestů. Z odsuzujícího rozsudku dle žalovaného vyplývá, že žalobkyně byla shledána vinou ve velkém množství případů distribuce, případně výroby omamných látek s cílem se finančně obohatit. Dle rozsudku minimálně ve 173 případech prodala desítky gramů pervitinu, za což obdržela obnos v celkové výši 89 000 Kč. Organizovaná skupina ve své působnosti přesahovala i do zahraničí.
11. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, z něhož vyplývá, že i po osvědčení po podmíněčném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody lze nadále k předchozímu odsouzení cizince přihlížet.
12. Žalovaný trval na tom, že žalobkyně i přes své osvědčení s ohledem na její jednání spočívající v porušování právního řádu České republiky (trestnou činnost i nerespektování povinnosti vycestovat) stále představuje hrozbu pro veřejný pořádek.
13. Ve vztahu k námitce, že nedošlo k řádnému posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k zásahu do osobního a rodinného života žalobkyně, žalovaný uvedl, že trvá na tom, že v žalobou napadeném rozhodnutí došlo k řádnému zhodnocení této skutečnosti. Uvedl, že žalobkyně pobývá v České republice se svým manželem J. F. Jde o třetí manželství žalobkyně. Její matka a dva synové pobývají ve Vietnamu. Vycestování žalobkyně by tedy znamenalo dopad do jejího osobního života, ale dle žalovaného nikoli nepřiměřený. Žalobkyně nijak nespecifikovala, jakým způsobem práce znemožňuje jejímu manželovi Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

trvalé přemístění do Vietnamu. Dále zdůraznil, že žalobkyně s ohledem na svou pobytovou situaci mohla a měla počítat s tím, že pokud se jí nepodaří zlegalizovat svůj pobyt na území, bude se muset vrátit do země původu. Žalobkyni bylo z důvodu páčání trestné činnosti zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu a po propuštění z vězení se opakovaně a neúspěšně snažila svůj pobyt na území České republiky zlegalizovat včetně sloučení na jiného občana České republiky, kterého téměř neznala, nebo žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně vztah se svým současným manželem navázala a následně uzavřela manželství v situaci, kdy nevěděla, zda bude moci legálně pobývat na území České republiky. Kromě manžela na území České republiky nemá žádné další rodinné příslušníky. Žalobkyně nijak nespecifikovala v žalobě tvrzenou skutečnost, že se o manžela stará. Žalobkyně rovněž na území České republiky nemá žádné majetkové vazby ani zde nepodniká. Z provedených výsledků dle žalovaného vyplynulo, že žalobkyně doposud neovládá český jazyk, přestože na území pobývá od roku 2010. Případné brigády vykonává v rámci vietnamské komunity.

14. Žalovaný rovněž odkázal na závěry soudu, které byly ve vztahu k žalobkyni učiněny v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 10. 2023, č. j. 16 A 7/2023-40. V tomto rozsudku bylo uvedeno, že žalobkyně svým jednáním neskýtá záruku, že by veřejný pořádek nenarušila i v době povolení přechodného pobytu, a to s poukazem na opakované trestní stíhání a odsouzení. Dle žalovaného tak v budoucnu hrozí, že by žalobkyně opět mohla páchat další trestnou činnost.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Soud vyšel z tvrzení a námitek obsažených v žalobě a po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byla žalobkyni jako cizince se státní příslušností k Vietnamské socialistické republice zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území ČR, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a kterým byl žalobkyni současně udělen výjezdní příkaz. Popsané rozhodnutí, doručené žalobkyni dne 17. 3. 2024, bylo výsledkem správního řízení zahájeného na žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 87b zákona o pobytu cizinců. Žádost byla podána žalovanému dne 5. 10. 2023.
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobkyně, ve kterých žalobkyně bez jakékoli konkretizace namítala porušení povinností správního orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti a s ohledem na požadavky stanovené § 68 odst. 3 správního řádu též nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobkyně je povinna vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinna ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, publ. pod č. 572/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
21. Tyto námitky žalobkyně tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal se s odvolacími námitkami žalobkyně a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Současně dle soudu nedošlo v předmětném řízení k porušení základních zásad správního řízení zakotvených ve správním řádu.
22. Soud se předně zabýval žalobkyní namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně shledávala konkrétně v tom, že žalovaný vůbec nezkoumal otázku případného porušení základních práv a svobod manžela žalobkyně. Dále byla tato námitka vznesena obecně k neposouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně.
23. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je nutné považovat takové rozhodnutí, které nemá žádné odůvodnění nebo z něhož nevyplývá, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jakými úvahami se při právním posouzení věci řídil a jak uvažoval o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015-29. Soud v této souvislosti poukázal též na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
24. Soud prostudoval žalobou napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný nejprve shrnul pobytovou historii žalobkyně, následně formuloval právní rámec, ze kterého v daném případě vycházel, včetně výkladu vybraných ustanovení relevantních právních předpisů a odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný dále shrnul skutečnosti zjištěné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

při správním pobytovém šetření, provedl jejich vyhodnocení a zasadil je do právního rámce. Výsledkem popsaného postupu žalovaného pak bylo vyhodnocení žádosti žalobkyně, včetně její trestní minulosti, rodinného života a dalších zohledňovaných skutečností, na základě kterého přijal žalovaný napadené rozhodnutí.

25. Součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného bylo pak též shrnutí skutečností týkajících se manželství a manžela žalobkyně (viz hlavně str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí), zejména též představení možností pro zachování rodinného života při zamítnutí žádosti žalobkyně, tedy buď možnost manžela se přestěhovat s žalobkyní do země jejího původu, nebo řešení rodinného vztahu cestou návštěv žalobkyně ze strany manžela v zemi původu žalobkyně. Napadené rozhodnutí dále obsahovalo hodnocení dopadů zamítnutí žádosti žalobkyně do života manžela a odůvodnění, proč převážil dle žalovaného zájem na zamítnutí žádosti žalobkyně.
26. Vzhledem ke shora uvedenému soud zhodnotil napadené rozhodnutí jako zcela přezkoumatelné, neboť je z něj seznatelné, jaký skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný, jakými úvahami se při právním posouzení věci řídil a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností.
27. Dále žalobkyně namítala, že podle ní žalovaný nedostatečně zjistil a zohlednil všechny rozhodné skutečnosti, a tyto s přihlédnutím ke všem okolnostem případu nesprávně vyhodnotil jako hrozbu narušení veřejného pořádku ze strany žalobkyně v souvislosti s trestnou činností, které se v minulosti žalobkyně opakovaně dopustila. Dále dle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně a nesprávně posoudil ohrožení soukromého a rodinného života žalobkyně.
28. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalovaný před přijetím napadeného rozhodnutí šetřil pobytovou historii žalobkyně na území České republiky, její rodinný status a osobní a rodinné poměry. Žalovaný při tom vycházel především ze svých interních databází, a dále z provedeného výslechu žalobkyně a jejího manžela, J. F. provedených v rámci předchozího řízení o žádosti o pobyt. Z interních záznamů žalovaného, viz zejm. výpisy z evidence cizinců a předchozí rozhodovací činnost žalovaného, bylo zjištěno, že žalobkyně na území České republiky pobývala nejprve na základě povoleného dlouhodobého pobytu za účelem „soužití rodiny“ (ve vztahu k předchozímu manželovi), který jí byl pravomocně zrušen dne 28. 12. 2018 pro spáchanou trestnou činnost. Žalobkyni byla zároveň určena lhůta k vycestování od nabytí právní moci rozhodnutí, respektive ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobkyně si dne 19. 11. 2018 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky, za účelem „rodinný - žadatelka je ostatní rodinný příslušník“, v rámci které žádala o povolení k přechodnému pobytu ve vazbě na pana F. T. Řízení o žádosti bylo zastaveno, neboť se žalobkyně nedostavila k výslechu. Následně si žalobkyně dne 23. 4. 2019 podala žádost o mezinárodní ochranu, která ji nebyla udělena. Dne 16. 9. 2021 si žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, v rámci které žádala o povolení ve vztahu k panu J. F., nar. X. Tato žádost byla následně zamítnuta jako neoprávněně podaná. Dne 22. 2. 2022 žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, kterou žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 5. 1. 2023, č. j. OAM-2826-29/PP-2022. Žaloba proti tomuto rozhodnutí, které nebyl přiznán odkladný účinek, byla zamítnuta rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 10. 2023, č. j. 16 A 7/2023-40. Rozsudek nabyl právní moci dne 13. 11. 2023. Žalobkyně si proti němu kasační stížnost nepodala.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. Šetřením žalovaného bylo zjištěno, že žalobkyně nemá s výjimkou svého současného manžela žádné jiné rodinné příslušníky na území České republiky. Tuto skutečnost sama též potvrdila při svém výslechu. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobkyně má v zemi původu, ve Vietnamu, matku a také dvě děti, se kterými si občas volá. Fakticita manželství žalobkyně uzavřeného dne 28. 1. 2022 v České republice s manželem J. F., byla dále rovněž ověřována výsledkem žalobkyně a jejího manžela. Z provedených výsledků vyplynuly rozpory ve výpovědích mezi žadatelkou a jejím manželem, avšak nezpochybnily, že by žalobkyni nebylo možné považovat za manželku pana J. F., občana České republiky. Manžel žalobkyně pak při svém výslechu mimo jiné uvedl, že mu žalobkyně nesdělila, že byla ve výkonu trestu, a dále, že nezná překážky jejího vycestování do Vietnamu, kam by jí byl ochoten následovat. Žalobkyně pak při výslechu uvedla, že má ve Vietnamu matku, u které by mohla bydlet, a příbuzné. Nevěděla, jestli by si ve Vietnamu mohla najít práci, protože tam dlouho nebyla. Ve Vietnamu žalobkyně žádný majetek nevlastní, ale v České republice také ne. Ze správního řízení nevyplývalo, že by žalobkyně trpěla zdravotními obtížemi, které by jí bránily ve vycestování z území České republiky. Z pobytové kontroly provedené v rámci tohoto správního řízení vyplynulo, že na adrese společného pobytu manželů byla zastižena žalobkyně a žalobce po zavolání do deseti minut dorazil rovněž. V bytě bylo nalezeno oblečení obou manželů a jejich obuv. V obývací místnosti byla zarámovaná svatební fotografie. Žalobkyně v současné době údajně pracuje v obchodě s ovocem a zeleninou v Děčíně, na ulici Prokopa Holého.
30. Převážná část úvah žalovaného se zabývala trestnou činností žalobkyně na území České republiky, resp. jejím rozbořem a zhodnocením. Žalovaný shromáždil vedle výpisu a opisu Rejstříku žalobkyně též rozhodnutí orgánů činných v trestních řízeních žalobkyně. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 3. 2017, sp. zn.: 51 T 10/2016, a dále rozsudku odvolacího Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 11 To 97/2017, vyplynulo, že žalobkyně byla odsouzena nejprve k trestu odnětí svobody ve výměře 10 let, který jí byl následně snížen na čtyři roky, a dále k trestu propadnutí věci. Dle popsanych rozhodnutí byla žalobkyně uznána vinou, že se jako členka organizované skupiny, ve vzájemné součinnosti a dělbě úkolů, úmyslně podílela na organizování a realizaci obchodu s psychotropní látkou metanfetamin s cílem získat majetkový prospěch. Organizovaná skupina nefungovala pouze na území ČR, ale měla přesah i do zahraničí. Žalobkyně se podílela na realizaci obchodu tím, že společně se svým bývalým manželem panem T. T. D. doprovázela kurýra. Žalobkyně se tohoto protiprávního jednání dopustila i přesto, že usnesením Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 9. 10. 2014, sp. zn. 2 T 98/2014, bylo podle § 307 odst. 1 trestního řádu podmíněně zastaveno její trestní stíhání rovněž pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými látkami a s jedy dle § 283 trestního zákoníku, přičemž jí byla stanovena zkušební doba v trvání dvou let, tj. do 25. 11. 2016. Žalobkyně tedy ve smyslu § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku jako členka organizované skupiny, neoprávněně jinému zprostředkovala psychotropní látku, ač byla za takový čin v posledních třech letech odsouzena, resp. její trestní stíhání bylo v této době podmíněně zastaveno. Ve věci Okresního soudu v Karlových Varech řešené původně podmíněným zastavením trestního stíhání byla žalobkyně posléze dne 21. 2. 2018 shledána vinnou, že spolu s N. N. T., minimálně od března 2013 do ledna 2014, v herně označením „Dallas“ v Karlových Varech, s úmyslem získat finanční prostředky, neoprávněně distribuovaly drogu pervitin. Žalobkyně v popsane věci minimálně ve 173 případech prodala desítky gramů pervitinu, za který získala obnos v celkové výši 89 000 Kč. Dále také bylo zjištěno, že žalobkyně přechovávala za účelem další distribuce další igelitové sáčky, které obsahovaly metamfetamin. V tomto Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

popsaném případě pak bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 51 T 10/2016, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 11 To 97/2017. Dle usnesení Okresního soudu v Havlíčkově Brodě, ze dne 25. 10. 2018, sp. zn. 14 PP 158/2018, byla žalobkyně podmíněně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody dne 25. 10. 2018 a byla jí stanovena zkušební doba podmíněného propuštění o délce 5 let, tj. do 25. 10. 2023.

31. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.*
32. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
33. Citované ustanovení do českého právního řádu přímo transponuje čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též „pobytová směrnice“), podle něhož platí, že *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
34. Pro rozhodnutí správního orgánu byl rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Žalovaný v daném případě dle názoru soudu zcela správně zjistil skutkový stav především z výsledku žalobkyně, jejího manžela a z listin shromážděných ve správním spise, jak byly soudem shrnuty shora, a měl dostatečné podklady pro právní posouzení všech rozhodných skutečností a pro závěr o důvodnosti (resp. nedůvodnosti) žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Také soud v řízení o žalobě vyšel z tohoto skutkového stavu. Podstatným soud shledal, že žalobkyně podala dne 5. 10. 2023 žalovanému řádnou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. V řízení o této žádosti bylo zejména zjištěno, že žalobkyně byla v ČR opakovaně trestně stíhána a odsouzena, a to za zvláště závažný zločin a přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými látkami a s jedy, přičemž bylo nutné ve shodě s žalovaným přihlídnout k tomu, že žalobkyně páchala popsanou trestnou činností i v době, kdy bylo podmíněně zastaveno její trestní stíhání pro obdobnou trestnou činnost. Z uvedeného lze pak dle názoru soudu dovodit, že u žalobkyně lze důvodně předpokládat její recidivitu, jak učinil svou úvahu též žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný přihlédl ke skutečnosti, že v průběhu správního řízení došlo k osvědčení žalobkyně a zkušební doba podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody uplynula dne 25. 10. 2023. Zdůraznil, že k zahlázení trestního záznamu v Rejstříku trestů do rozhodnutí správního orgánu nedošlo. Žalovaný při hodnocení skutečnosti, zda ze strany žalobkyně hrozí nebezpečí ohrožení veřejného pořádku přihlédl mimo jiné ke skutečnosti, že žalobkyně po zrušení jejího předchozího pobytového oprávnění nerespektovala opakovaně uloženou povinnost vycestovat a hromadila své žádosti o získání pobytového statutu v rámci zákona o pobytu cizinců i azylového zákona. Veškeré její žádosti byly neúspěšné. Zdůraznil, že žalobkyně nemá na území fikci pobytu ani platné pobytové Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

oprávnění. Přestože jí byla opakovaně uložena povinnost vycestovat včetně stanovení přiměřené lhůty, tuto povinnost nerespektovala a pokračovala v nelegálním pobytu na území České republiky. Žalovaný tedy poukázal na opakované ignorování správních rozhodnutí a narušování právního řádu ze strany žalobkyně. Současně žalovaný podotkl, že s ohledem na absenci pobytového oprávnění nemůže žalobkyně na území České republiky legálně pracovat.

35. Za této situace žalovaný správně posuzoval míru nebezpečí, jakou by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň míru ohrožení soukromého a rodinného života žalobkyně, a to s přihlédnutím k její trestní minulosti a roli v trestné činnosti, neboť žalobkyně svým jednáním jednoznačně prokázala, že nerespektuje právní řád České republiky a není žádná záruka, že opět nebude pokračovat v závažné trestné činnosti. Toto posouzení odpovídalo požadavkům úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zveřejněné pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), což vyplývá i z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20. V něm Ústavní soud uvedl, že „*vnitrostátní orgány (resp. soudy) musejí kromě existence předchozího odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení. Teprve v rámci posouzení proporcionality opatření je pak třeba hodnotit, zda je potenciální zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotčené osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. V tomto kroku je pak možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu či vzít v úvahu zdravotní stav dotčené osoby.*“
36. Přestože v době vedení správního řízení došlo u žalobkyně k uplynutí zkušební doby spojené s podmíněným propuštěním z výkonu trestu odnětí svobody, a přestože v rámci trvání této zkušební doby nebylo zjištěno, že by se žalobkyně dopustila nějaké trestné činnosti, z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně se v minulosti na území České republiky dopustila opakovaně závažné trestné činnosti spojené s drogami, a to dokonce podruhé v době podmíněného zastavení předchozího trestního stíhání. Po podmíněném propuštění z výkonu trestu se sice dalšího trestního jednání nedopustila, ale po celou dobu nerespektovala opakovaně uloženou povinnost vycestovat z České republiky, na území nelegálně pobývala.
37. S ohledem na výše uvedené je dle soudu nutné ve shodě s žalovaným uzavřít, že na žalobkyni je vzhledem k jí spáchané trestné činnosti, způsobu jejího spáchání a s přihlédnutím k neustálému nerespektování právního řádu České republiky, nutno hledět jako na osobu, u které je důvodný potenciál, že by mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V případě trestné činnosti žalobkyně se totiž nejednalo o ojedinělý případ, ale o trestnou činnost opakovanou. Ve svém souhrnu se v případě trestné činnosti žalobkyně nepochybně jednalo o závažné narušení veřejného pořádku. Žalobkyně tímto svým jednáním a následným nerespektováním právního řádu České republiky nepřesvědčila (neskýtá záruku), že by veřejný pořádek nenarušila i v době povolení přechodného pobytu, v případě svého setrvání na území. Právě shledané důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek je pak ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců legitimním důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

38. Žalovaný tak otázku důvodného nebezpečí, že by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, posoudil správně, v souladu s platnými předpisy a rozhodovací praxí soudů, na niž přílehavě poukázal. Námitky žalobkyně obsažené v žalobě nemohly zvrátit fakt, že žalovaný dostatečně zjistil a správně zohlednil to, že žalobkyně se na území České republiky dopustila závažného porušení zákona tím, že opakovaně páchala drogovou trestnou činnost, za kterou byla odsouzena a následně po propuštění z výkonu trestu soustavně porušovala právní předpisy cizineckého práva.
39. Na tomto místě však soud musí správní orgány upozornit, že s plynoucím časem argument opakovaným odsouzením v minulosti slábne. V daném případě, kdy k uplynutí zkušební doby podmíněného propuštění z výkonu trestu došlo až v průběhu správního řízení, shledal soud poukaz na předchozí odsouzení ještě dostatečně závažným, v případě budoucích žádostí žalobkyně o pobytový statut by tomu již nemuselo tak být a žádost žalobkyně vždy bude muset být individuálně posouzena.
40. Ze zjištěného skutkového stavu k osobním a rodinným poměrům žalobkyně plyne, že žalobkyně má na území České republiky manžela, se kterým uzavřela manželství dne 28. 1. 2022, a že jiných příbuzných žalobkyně na území České republiky nemá. Naopak další příbuzné včetně matky a dvou dětí má ve Vietnamu. Žalobkyně nemá též významnějšího majetku v České republice ani ve Vietnamu. Pokud žalobkyně poukazovala na to, že nebude moci být v případě zamítnutí žádosti se svým manželem, tak si svého pobytového statusu měla být vědoma už při uzavírání manželství v situaci, kdy v době jeho uzavření nedisponovala žádným pobytovým povolením, neboť v minulosti jí byl zrušen trvalý pobyt v České republice a nebyla jí udělena mezinárodní ochrana. Soud zdůrazňuje, že neudělení přechodného pobytu na území České republiky je jen důsledkem dřívějšího závadného jednání žalobkyně a jejího nerespektování právních předpisů po propuštění z výkonu trestu a k datu vydání napadeného rozhodnutí, resp. z výsledku správního řízení a tvrzení žalobkyně, nebylo možné učinit závěr, že takové závadné trestní jednání žalobkyně ve vztahu k veřejnému pořádku nebude opakováno. V tomto směru lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„I délka zkušební doby podmíněného propuštění (zde do roku 2021) má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami, a může být nahlížena jako 'rizikové' období, kdy je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněně propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život. I když rozhodně nelze zjednodušeně říci, že překážka pro povolení k přechodnému pobytu trvá přesně po zkušební dobu podmíněného propuštění, určitou indicii, již nelze přehlížet, tato okolnost představuje.“* Zkušební doba žalobkyně skončila v průběhu správního řízení a žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v období těsně následujícím po skončení zkušební doby. Je nutné rovněž poukázat na skutečnost, že žalobkyně po celou zkušební dobu pobývala na území České republiky bez pobytového statutu a účelově hromadila své žádosti o získání pobytového statutu. Žalobkyně se svým jednáním nadto dopustila natolik závažného protiprávního jednání, že jí namítaný zásah do jejího soukromého a rodinného života lze považovat i přes uplynulou dobu za přiměřený za účelem ochrany státu a veřejného pořádku. K tomuto závěru lze opět přiměřeně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 Azs 285/2014-39, z něž plyne, že v takovém případě jde právě o naplnění podmínky nezbytnosti ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jejíž nenaplnění žalobkyně rovněž namítala. Soud rovněž zdůrazňuje, že ze zjištěného skutkového stavu ani jednoznačně neplyne, že zamítnutí žádosti žalobkyně jednoznačně povede k zásahu do jejího manželství, a to s ohledem na popsání okolností jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vzniku a souhlasné stanovisko manžela k případnému vycestování do země původu manželky.

41. S ohledem na shora uvedené se soud ztotožnil s hodnocením žádosti žalobkyně žalovaným v napadeném rozhodnutí, že žádost o povolení přechodného pobytu žalobkyně je na místě zamítnout, když nezasahuje nepřiměřeně do jejího práva na soukromý a rodinný život a u žalobkyně přetrvává důvodný potenciál, že by mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

42. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o žalobě nad rámec běžné činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. července 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce